

παλιν εἰς τὴν Ἀιόδια¹ ὅμοιος μὲ τὸν "Ινδρα που καταβίχεινε ἀπὸ τὰ οὐράνια. Θυητοὶ δὲν εἶναι ἐλεῖνοι ἀλλὰ θεοὶ που θέλει ἰδοῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Ράμα όμοιο μὲ τὸ δλοστρόγγυλο φεγγάρι ὅταν ἀπὸ τὰ θάση θά γύρη πάλιν εἰς τὴν χώρα. Εὔτυχισμένοι ποὺ θὰ ἰδοῦν τὸ χριτωμένο καὶ λαμπρὸ πρόσωπο τοῦ Ράμα μὲ σύμφρα δόντια, μὲ μάτια σὰν τοῦ λωτοῦ τὰ φύλλα, χωρὶς κάνενα ψεγάδι, ὅμοιο μὲ τὴν βασιλισσα τῶν ἀστρων. Θά ἰδοῦν καλότυχοι τὸ πρόσωπο τοῦ τέκνου μου ποὺ εὐωδίσσει ἡ πνοή του σὰν ὁ λωτὸς ποὺ ἀνοίγει τὸ φθινόπωρο. — "Ετοι ἔχοντας ἐς τὸ νοῦ του τὸ Ράμα, ὁ βασιλέας εἰς τὴν κλίνη του ἐσβίσθη ἀγάλι γάλι ὅπως τὸ φεγγάρι ὅταν περάσῃ ἡ νύχτα. Καὶ λέγοντας: «ἄχ! Ράμα, παιδί μου!» ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ τέκνου του ὁ βασιλέας ἔχασε ἀγάλι γάλι τὴν γλυκειά ζωῆ που εἶναι πικρὸς ὁ χαμός της. Σὲ τέτοιον τρόπο ὁ πικρὸς βασιλέας ἐνῷ ἐδιηγώτουν τὴν ἴστορία τῆς ἔξορίας τοῦ ἀγαπημένου τέκνου του, κειτάμενος εἰς τὴν κλίνη, ὅταν ἐπέρασε τὸ μεσανύχτι ἔχασε τὴν γλυκειά του ζωῆ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ἥθοποιός
ΑΓΓΕΛΟΣ ποιητής

Ἵν σκηνὴ παριστᾶ ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἀλεξάνδρας. Καλλιτεχνικὴ ἀταξία ἐν τῇ ἰδιορύθμῳ διακοσμήσει. Ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνες, καθρέπτης ἀγαλμάτια, στέφανοι, τρόπαια. Ἐσθῆτες καὶ φενάκαι πρὸς δοκιμὴν ἀτάκτως ἀποτελείμεναι. Βύσεια τράπεζα ἔργασίας ἐν τῷ μέσῳ, ἐσπαρμένη διὰ βιβλίων, ἐφημερίδων, γειρογράφων καὶ ἐπιστολῶν φύρδην-μίγδην. Ἐκ τοῦ γάρου τούτου ἀνακύπτουν, τηροῦντα τὴν κανονικὴν αὐτῶν θέσιν, μελανοδέρειον κομψὸν μὲ τὸν δίσκον του, κηροπήγια, δύο ἀνθοδόχους πλήρεις, ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα, φωτογραφίαι κ.τ.τ. Παρὰ τὴν τράπεζαν, πλαγίως καὶ ἀπέναντι τῆς ἔδρας τοῦ πρὸς αὐτῆς ἔργαζομένου, πολύθρόνα ἀναλικνιστικήν. Εἰς τὴν ἄκρην ἀνάκλιντρον γαμηλὸν καὶ πλατύ. Μικρὰ θερμάστρα, τῆς δοπιάς ὁ σωλὴν διατρυπῇ ἐπάνω τὸν υαλοπίνακα τοῦ παραθύρου. Συμπλήρωσις ἐπιπλώσεως συνήθους. Ἀριστερὴ θύρα.

Αὐνούσουμένης τῆς αὐλαίας, ἡ Ἀλεξάνδρα νεαρὰ γυνὴ, μεταξὺ τῶν εἰκοσιπέντε καὶ τριάκοντα, κάθηται πρὸ τῆς τρωπέζης της, παρουσιάζουσα εἰς τοὺς θεατὰς κατατομῆν. Εἶνε ωγρά, μὲ μεγάλους περικομμένους ὄφθαλμούς, μὲ μαύρην κόμην, ἀναδεδεμένην ἐν μικρῷ κρωνῷ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. Φορεῖ μακρόσυρον οἰκιακὴν ἑσθῆτα, κρόμματος γαμαικεράσου, ἄνευ κοσμημάτων, καὶ μόνον εἰς τὸν παράμεσον τῆς δεξιῆς παχὺν δακτύλιον. Ἀπέναντί της, παρουσιάζων μέτωπον πρὸς τοὺς θεατὰς, κάθηται ἐπὶ τῆς πολυθρόνας ὁ Ἀγγελος, περίπου εἰκοσιπενταετής, ξανθός, φορῶν ζακέ-

¹ Ayodhyā τὸ ὄνομα τῆς πρωτευούσης τοῦ βασιλείου τοῦ Λασάραθα ἡ σημερινὴ Audhī, ποὺ ὡς ἐπίθετο σημαίνει τὴν ἀνίκητην.

μαῦρον καὶ πανταλόνιον βαθὺ στακτερόν. Λιτότης κομψημάτων καὶ κομψότης ἀνεύ ἐπιδείξεως. Εἰς τὴν κομψιδόγην φέρει δεσμόδια ἵων].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (κλείουσα ἀποτόμως τὸ βιβλίον τὸ ὅποιον ἀνεγίνωσκε καὶ ἐγειρομένη ὥρη μητικῶς). Ἐπὶ τέλους! δὲν θὰ παύσης ποτέ.. Θά με κάνης νὰ κάνω καμμιάν ἀνοησία.... Εἶνε ἔχη μῆνες τόρα ποῦ ἔχω τὴν ὑπομονὴν νάκούω αἰωνίως τὴν ἴδια ὄμιλία. Μὰ τί μονομανία εἴνε αὐτὴ ποῦ σου ἔκλησε;

ΑΓΓΕΛΟΣ (λινιζόμενος ἀπαθῶς ἐπὶ τῆς πολυθρόνας). Καμμιὰ μονομανία. Λέγω ἀπλούστατα ὅτι συμβίχεινε, — δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ συμβίχεινη: Βισανίζεις μὲ τὴν ὑποκρισίαν σου, ἢ μᾶλλον μὲ τὴν ὑπόκρισίν σου, ἔνα δυστυχῆ ἀνθρωπόν, ποῦ εἴχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ θαυμάσῃ ἀπὸ τὴν λάθυψιν τῆς καλλιτεχνικῆς σου δόξης (μετά τινα διακοπήν) καὶ τὴν τόλμην νὰ σ' ἀγαπήσῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τίποτε. Σὺ ἀπεναντίκας βισανίζεις μὲ τὰς ἴδιοτροπίας σου μίαν γυναῖκα, ποῦ ἐπεριφρόνησε, κατεπάτησε, ἐμίσησε τὴν... δόξαν της καὶ ἔδωκε τὴν καρδιά της δλόκληρη εἰς τὸν ἀνθρώπον ποῦ ἐνόμισεν δὲν τὴν ἀγαπᾷ, (μετά τινα διακοπήν) ὡς γυναῖκα καὶ σχεδὸν ὡς καλλιτέχνιδα.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἐνόμισε ἢ ἔθεισιώθη;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἐνόμισε, μονάχα ἐνόμισε. Δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς γυναῖκα ποῦ ἔχει γι' αὐτὴ τὴν ἴδεα, ποῦ ἔχεις σὺ γιὰ μένα. "Αν μάγαπούσες ἀληθινά, δχι, δέν θα ἐδυσκολεύουσσυν τόσῳ νὰ πιστεύσῃς δὲν της καὶ ἔγω σ' ἀγαπῶ. Θά το ἔθειπες φανερό... (ώς ἐν ἀφαιρέσει). Ό ἔρως δὲν εἶνε πικραὶ μ' ἀμοιβαίστης, μία ἡλεκτρικὴ ἐπικινωνία τῶν ψυχῶν....

ΑΓΓΕΛΟΣ (διακόπτων). Μαγνητική!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ώς ἀνωτέρω). Εἰς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα ἐννοεῖται ἀναγκαῖως ἡ ἀνταπόκρισις (λαμβάνουσα εἰς γειράς μίαν φενάκην). Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν ψυχαὶ δίδυμοι, προσωρισμέναι ἐκ γενετῆς νάγκαπηθοῦν....

ΑΓΓΕΛΟΣ (πειρατικῶς). Καὶ ἀπὸ ποιὸ δρόμου εἰν 'αὐτό, παρακαλῶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἀρχισες πάλι! (ἀποθέουσα τὴν φενάκην). Δράμα εἶπες; Μάλιστα! Τὸ δράμα τῆς καρδιᾶς μου, κύριε, τὸ πειδόφερό ἀπ' ὅσα μὲ εἶδες ποτὲ νὰ παριστάνω ἐπάνω στὴ σκηνὴ — τὸ πειδόφερό, γιατ' εἶνε καὶ τὸ πειδό ἀληθινό.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Μη! Τὸ δράμα ' αὐτὸ δέν λέγει ὅμως σωστὰ πραγματα, καὶ ἔγω—τὶ νὰ σου πῶ — δὲν θὰ ἐστεφάνωνα τὸν ποιητήν. Σὺ εἶπες πρὸ ὅλιγου δὲν μους ἔδωκες δλόκληρη τὴν καρδιά της σου. "Αν εἶνε αὐτὸ ἀληθινὸ καὶ ἀν δέν ἔρως εἶνε μία ἀναγκαῖα ἀμοιβαίστης, μία ἡλεκτρικὴ ἡ μαγνητικὴ ἐπικινωνία, διατί τότε νὰ μὴν εἶσαι βεβαία καὶ σὺ δὲν σ' ἀγαπῶ :

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Σοφίσματα! σοφίσματα (μειδιῶσα) Εἰς αὐτὰ εἶσαι φίνος, τὸ ζεύρω. Αλλὰ ἔγω σὲ θήσεια καλλίτερα ἀλλοῦ....

ΑΓΓΕΛΟΣ. Δηλαδή;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Νά, ἀπλούστατα εἰς τὴν λογικήν.

ΑΓΓΕΛΟΣ. "Εστω. Ἀλλὰ καὶ τὰ σοφίσματα, τὶ νομίζεις; λογικὴ εἶνε... ἡ λογικὴ τῶν προνομιούχων δικαιοιῶν, που εἰμπορεύν νά τα κάμνουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. "Άκου τι φίλαυτος που εἶνε καὶ τί ἐγωιστής!

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἐγώ δὲν λέγω γιὰ τὸν ἔσωτό μου· ἀλλὰ ὅλοι οἱ σοφοὶ μὲ σοφίσματα συζητοῦν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (γελῶσα). "Α, ἔτοι; στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα δὲν σπουδαϊολογεῖς.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Σπουδαϊολογῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καλά, καλά. (Πραεῖα, χαρίσσα, πλησιάζει τὴν τράπεζαν καὶ ἀνασκαλεύει ζητούσα κάτι).

ΑΓΓΕΛΟΣ (παρατηρῶν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τραπέζης) Νά σε πῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τί;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τί τώ τρώκανες ἐκεῖνο τὸ ποίημα που συζήχα δύοσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Αὐτὸ γυρεύω ίσα-ίσα. Κάτι θυμήθηκα.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τὸ διάβασες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (καταφατικῶς). Χυροῦ!

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ψέμματα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τὸ διάβασα.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Πόσες φορές;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Πολλές... πολλές...

ΑΓΓΕΛΟΣ. Καμμιά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τί με δίδεις νὰ σὲ τὸ πῶ ἀπέξω.

ΑΓΓΕΛΟΣ (ζωηρῶς). "Ο, τι θέλεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Αἴ, ἀς σου τὸ πῶ γχρισμα. Δὲν ἀξίζει... Κρῆμα δέν το βρίσκω...

"Αν χάσω καμμιὰ λέξι μους τὴν λέξις ἐσύ... (ἀρχίζει τὴν ἀπαγγελίαν σιγά, ἐν φάκομη ἀνασκαλεύει. Βαθυτάδην ἐμψυχοῦται. Εἰς τὸ τέλος ἔχει δωρίσειν στάσιν καὶ ἡ ἀπαγγελία της είνε εξαισία).

Γειά σου, γαρούμενη ψυχή, -πουλί δέν εἶσαι-γειά σου! Σὲ ποιὸ ουράνιον τόπο

Γεννήθηκες καὶ μᾶς σκορπάζεις τὴν γρυστή καρδιά σου "Ενα τραγοῦδι, ἀτέλειωτο μὲ τέκνη δίλις κόπο;

Κάθε στιγμὴ καὶ πειδό φηλά σὰν φλόγη' ἀπὸ Ελεύθερη ἀνεβάνεις.

'Απλόνεις τὰ φτερούγια σου στὰ βάθη του αιθέρα Κι' δύση πηγαίνεις μᾶς λαλεῖς, δύση λαλεῖς πηγαίνεις.

Τί εἶσαι δέν τὸ ζεύρουμες ταῖρις στὴ γῆ δὲν ἔχεις.

Τὰ σύννεφα δέν φαίνουν Σταλαγματίες, σὰν τὸ λαμπρὸ κελάδημα που βρέχεις, Σὰν ψυχαλίζουν ἀντικρὺ στὸν ήλιο καὶ διαβαίνουν.

Σὰν ποιητής που κρύβεται στὸ φῶς τῶν λογισμῶν του Καὶ μοναχός του ψάλλει,

"Ως που νὰ μάθη γὰ πονή ὁ κόσμος τῶν νεαρών του Καὶ νὰ γροικάζῃ ἀγνωρίστα αἰσθήματα καὶ κάλη,

Σὰν κόρη ὀλομονάχη σὲ πύργο σφαλισμένη Πού θέλει νὰ ξεκατάσῃ

Κ' ἔνα τραγοῦδι φλοιογέρο ἀπ' τὴν καρδιά της βγαίνεις Κι' ἀντιλαλεῖς ὁ πύργος της καὶ ἀντιλαλοῦν τὰ δάση,

Σὰν μπάρα καλοκαιρινὴ στὰ χόρτα, σὰν λουλουδοῦ 'Αψ' τὴ δροσιά λουσμένο,

— Καὶ πάλι πάλι ξεπέρνει τὸ θεῖό σου τραγοῦδι "Ο, τι γνωρίζω δροσερό, λαμπρό, γαριτιωμένο.

Ηές μου, που βρήκες κ' ἔμαθες τὴ γάρι σου τὸν τόπη,

Πού δάσος η λαγκάδι

"Η οὐρανὸς η θάλασσα τὴν τέχνη που ἔχει διώσει,

Πούλα χρήση γιωρίς στεναγμό, πειδό φῶς γιωρίς σκοτάδι:

Πίσω κ' ἐμπρός θωροῦμ' ἔμεις καὶ λαχταροῦμε μόνο
Ονειράτα χαμένα
Τὸ γέλιο μας τὸ πειό γλυκό ἔχει ἔναν κρύφιο πόνο
Τὰ πειό γλυκὰ τραγούδια μας εἶνε τὰ πειό θλιμμένα.
Κ' ἀπὸ τὴν τέχνη τὴν κρυφή ποῦ γάρι κ' ἀρμονία
Σὲ λόγια κ' ἥγους δίνει
Κ' ἀπ' ὅλα τὰ μυστήρια ποῦ κλείνουν τὰ βιβλία,
Τὸ γάρισμά σου ὁ ποιητῆς ἀνώτερο τὸ κρίνει.

Δός μου, πουλάκι, τὴν μισή γάρι ποῦ σε τρέλλαινε
Καὶ τὰ μισά σου δῶρα,
Καὶ τέτοια τρέλ' ἀρμονίκη τοὺς στίχους μου θὰ ραίνῃ;
Ποῦ ὁ κόσμος θὰ μ' ἀκούῃ καθόλες ἐγὼ σ' ἀκούω τῷρα;

ΑΓΓΕΛΟΣ (ἔνθους). Θεῖον! ἔξοχον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (πλησιάζουσα). Σοῦ ἀρεσε;

ΑΓΓΕΛΟΣ (λαμβάνει τὴν γειρά τῆς καὶ τὴν
φέρει εἰς τὰ γειλή. Είτα, κρατῶν ἀκόμη αὐτήν,
ἀτενίζει τὴν Ἀλεξάνδραν ἐπὶ τίνας στιγμὰς
σιωπῶν, ώς ἐν ἐκστάσει.) Σ' ἀγαπῶ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ψιθυρίζουσα). Ἀγγελέ μου.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Σ' ἀγαπῶ . . . χωρὶς νὰ μὲ
μέλη ἂν μάγαπᾶς ἢ ὅχι, χωρὶς νὰ μὲ μέλη
ἄν υποκρίνεσαι, ἄν προσποιεῖσαι ἢ ἀν αἰ-
σθάνεσαι ἀληθινά. Καὶ μάλιστα ἀκόμη πε-
ρισσότερο: Μετανοῶ. Αὐτὴ τὴν στιγμὴν
πιστεύω πῶς μάγαπᾶς καὶ σύ . . . Ναι,
τὸ πιστεύω . . . Τὸ αἰσθάνομαι ἀπὸ τὸ
χέρι σου, ποὺ τρέμει μέσα στὸ δικό μου,
τὸ βλέπω στὸ μάτι σου ποὺ μὲ κυττάζει
καὶ λαμποκοπᾷ . . . "Οχι, αὐτὴ τὴν στιγμὴν
δὲν παρασταίνεις . . . "Ελα! (τὴν σύρει
ἐλαφρῶς).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (μετὰ γράπτες περιπαθοῦς).
Αλήθεια; Τὸ βλέπεις, τὸ πιστεύεις, τὸ
ἀναγνωρίζεις; Θέ μου, τί εύτυχίκι! τὸ
ἀκούω τέλος πάντων γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ
τὸ στόμα σου . . . (κλίνει πρὸς αὐτὸν περι-
στότερον).

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τὸ πιστεύω . . . τὸ πιστεύω . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ψιθυρίζουσα). Ἀγάπη μου.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Λατρεία μου! (εἴναι ἔτοιμος
νὰ ἐνώσουν τὰ γειλή. Λίγνης ὁ "Αγγελός συνο-
φρουοῦται, πρὸς στιγμὴν σταυματὶ διστάζων καὶ
εἴτα τὴν ἀπωθεῖ μετ' ἀποφασιστικήτος.) Οχι!
ὅχι! Φύγε . . . μακριά! Δέν σε πιστεύω.
Εἴναι ἀδύνατον . . . Προσποιεῖσαι, υποκρί-
νεσαι (έγειρόμενος). Πάλι σου φάνηκε πῶς
βρίσκεσαι ἀπάνω στὴ σκηνή. (μετ' ἀποστρο-
φῆς). Α', ἐπάγγελμα, καταραμένο ἐπάγ-
γελμα! Πῶς ποτίζεις τὸν ὄργανισμὸ δόλο
σὰ θηλητήριο! Πῶς νοθεύεις τὴν ψυχὴν
τοῦ ἀνθρώπου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ἀπελπις καθημένη). Αλ-
λοίμονον! Εἴναι τρελός, καλέ, τρελός!

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τρελός αἱ; καλά, τρελός...
(ἐν ἔξαφε). Οχι, κυρία μου, δὲν εἴμαι
τρελός. Αὐτὸ ποῦ σας λέγω . . . αὐτὸ ποῦ
ἰσχυρίζομαι εἴναι ἀλήθεια ποῦ δὲν μπορεῖ
νὰ την ἀρνηθῇ κανεῖς. Οι ήθοποιοί, αἱ
γυναῖκες πρὸ πάντων ποῦ εἴναι πλέον εὐ-
παθεῖς, συνειθίζουν νὰ υποκρίνωνται ὅλα
τὰ αἰσθήματα καὶ παύουν πλέον νὰ τα
αἰσθάνωνται ἀληθινά, πάντουν. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Οὔφ, κακίμενε! Τὸ εἴπεις
τόσες φορές, φθάνει πειά.

ΑΓΓΕΛΟΣ (μὴ προσέχων εἰς τὴν διακοπήν).
Τὸ πρᾶγμα ἔξηγείται εὖκολα, ἀπλούστατα.
Ηρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, δὲν μπορεῖ παρά-

νὰ συμφωνήσῃς καὶ σύ. Τὰ πάθη, τὰ διά-
φορα πάθη, γεννῶνται πρῶτα μέσα εἰς τὴν
ψυχὴν καὶ κατόπιν ἡ τούλαχιστον συγ-
χρόνως, ἀποτυπόνουν τὰς ἐκφράσεις των, ἐπάνω εἰς τὸ
πρόσωπον. Δὲν εἰν' ἔτσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (προσποιούμενη ὅτι δὲν θέλει
νὰ προσέξῃ). Μάθημα θά μου κάνης τόρα . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ. Α! . . . Η φωνὴ τρέμει,
ὅταν εἰς τὴν ψυχὴν μυκάται ἡ τρικυμία.
Τὸ μάτι σπινθηροθεοῖ, ὅταν εἰς τὸ στήθος
καὶ τὴν ἡραίστειον. Οἱ μῆς συσπῶνται, ὅταν
ἡ καρδία κτυπᾷ ἀπὸ μέσα νὰ φύγῃ. Τὸ
πάθος, ἡ παθινούμενη ψυχὴ κινεῖ τὸ ἀν-
θρώπινον σῶμα σὰ νευρόσπαστον. Αὐτὸ
εἴναι τὸ φυσικόν, αὐτὸ εἴναι τὸ συνεπές. Τὸ
ἀντίθετον θὰ ἡτο ἀνωμαλία, ἀσυνέπεια,
κατί τι παρὰ φύσιν — καὶ ὅμως αὐτὸ κά-
μουν, χωρὶς ἀμφιβολίαν οἱ ήθοποιοί, οἱ
έκσυστοι, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος υποκριταί.
Κάμουν τὴν φωνήν των νὰ τρέμῃ, χωρὶς
νὰ υπάρχῃ εἰς τὴν ψυχὴν των τρικυμία-
ἐκπέμπουν ἀστραπὲς ἀπὸ τοὺς ὄφικαλμούς
των, χωρὶς νὰ καίη εἰς τὸ στήθος των
ἡραίστειον συσπῶν τοὺς μῆς εἰς τὰς φο-
βερωτέρας καὶ τὰς πλέον ἀπαισίας ἐκφρά-
σεις χωρὶς νὰ τὸ υπαγορεύῃ . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ (γελῶν). Αὐτὸ εἴναι πολὺ νό-
στιμο. Καὶ δὲν εἴναι τὸ ἱδιό, ἀγάπη μου;
Καὶ εἰς τὴν μιὰ καὶ εἰς τὴν ἄλλη περί-
στασι δὲν θὰ υποκρίνεσαι; Τί με μέλει
μένα ὃν θὰ ἔσουν ίκανη νάγαπήσης, ἀφ
οῦ ὅταν σὲ βλέπω νὰ μου δηλήσῃς, νὰ μου
ἔξουσιογησαί, νὰ με κυττάζῃς, νὰ μου
γελάς, μου φαίνεται πῶς σὲ βλέπω ἐπάνω
στὴ σκηνὴ καὶ εἴμαι βεβλιότατος ὅτι υπο-
κρίνεσαι. Αὐτὸ εἴναι τὸ ζήτημα. "Αν θὰ
ήμπορούσες ποτὲ νὰ βρής κανένα ἀνθρω-
πον καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσῃς ἀληθινὰ ὥστε
νὰ σε κάμη νὰ γυρίσῃς στὴ ζωή, ἀπὸ τὴν
δησίαν σὲ ἀπομάκρυνε τὸ ἐπάγγελμά σου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ναι . . .
ΑΓΓΕΛΟΣ. Αλλὰ τότε δὲν θὰ εἴσαι
πλέον ἔξοχος καλλιτέχνις, δύως εἴσαι τόρα,
καὶ ίσως οὔτε μετρία, τίποτε. Τότε ἀγά-
πησαν πραγματικῶς καὶ ἡσθάνθησαν ἀλη-
θινὰ οἱ καλλιτέχναι τῆς σκηνῆς, ὅταν
ἀπηξίωσαν νὰ την ἀναβούν καὶ πάλιν καὶ
ἔδειλυθησαν νὰ προσποιηθοῦν αἰσθήματα,
εἰς καιρὸν ποῦ τα εἴχαν ἀφθονα, ἀληθινὰ
εἰς τὴν ψυχὴν των. Εσύ ἀκόμη προσποιεῖ-
σαι, υποκρίνεσαι καὶ ἀγαπᾶς. Πῶς γίνε-
ται αὐτό . . . (συμπληρῶν τὴν φράσιν διὰ μορ-
φασμού καὶ γειρονυμίας ἀπορηματικῆς).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καὶ ὅμως! . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ. Η εἴναι ψευδεῖς αἱ δάρωναι,
ποῦ δρέπεις ἡ καλλιτέχνις, ἡ εἴναι ψευδεῖς τὸ
αἰσθημα, ποῦ ἔξουσιολογεῖται ἡ γυνή . . .
Αλλὰ δυστυχῶς ποῦ αἱ δάρωναι εἴναι
δίκαιαι (ώσει καθ' ἔκυπτον). Δεικνύει τοὺς στε-
φάνους καὶ τὰ τρόπαια. Ποιος σὲ εἴδε, ποῖος
σὲ ἔκρουσε καὶ δέν το ἀνεγνώρισε . . . (Βη-
ματίζει σιγῶν ἀνω-κάτω, ἐν ὄργῃ ἐρωτευμένου
πεισμόνων). Ή Ἀλεξάνδρα τὸν παρακαλοῦθε δὲ
τοῦ βλέμματός της, ἔρωτα ἐκφράζοντος καὶ οἴ-
κτον. Μηχανικῶν ανοίγει τὸ βιβλίον τὸ δησίον
ἀνεγίνωσκε πρὸ δλίγου καὶ τὸ ξεψυλλίζεις χωρὶς
νὰ τὸ βλέπῃ. Αἴγαντος ἀκούεται ἔσωθεν κρότος
θύρας ἀνοιγούμενης).

ΑΓΓΕΛΟΣ (ἀνήσυχος). Ποιός εἴναι;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τίποτε· κανείς. Εἶπα εἰς

τὴν υπηρέτριαν ὅτι αὐτὴ τὴν φράσιν δὲν
χρησιμεύει ποῦ κατέβασε τὸν παρακαλοῦθε
"Αγγελε, νὰ σε πῶ.

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ



¹ Απὸ τὸν «Κορυδαλλόν» τοῦ Σέλλευ, κατὰ μετά-
φρασιν Ἀργύρη Ἐφταλιώτη.